Day 1

The Power of Commanding Prayer – Mark 11:22–24

This is one of the underused teachings of Jesus. It begins with "Have faith in God," spoken in response to Peter's amazement at the fig tree that Jesus had cursed for its lack of fruitfulness. It then moves on to speak of commanding a mountain to be uprooted and cast into the depths of the sea.

Oh, if we could reach such confidence in our life with God, then our relationship and intimacy with Him could impact the realities around us.

For a long time in my life, I looked for ways to explain my neglect of this passage in Jesus' teaching. I settled for logical reasons to justify why my prayer life did not reflect what Jesus is saying and calling us to here.

So, let me divide these verses into a four-part strategy:

1. Have faith in God

I believe Jesus is saying we must first know who God is and what He is capable of doing.

2. Speak to the situation

Jesus then speaks about addressing situations, issues—even mountains—directly. The language He uses implies command: "Go," "Be thrown."

3. Do not doubt

An essential prerequisite is the absence of doubt—trusting fully in God's power and authority.

4. See the results

Having understood and implemented the previous three steps, results in response to our prayers will sure to follow!

These words of Jesus have always been, and will continue to be, a challenge to our prayer life.

Questions to Go Deeper

- Reflect on answered prayers in your own life.
- What was the last book you read on prayer?
- Read the story of the lame man encountering Peter and John (Acts 3:1–10).

Prayer

Father,

I choose to have faith in You today. Remind me of who You are and what You are able to do. Teach me to pray with boldness and to speak to the mountains in my life with confidence in Your power. Where there is doubt in me, strengthen my faith and help me to trust You fully. Thank You for Your faithfulness in my past, help me to remember and believe again.

I lift others to You; strengthen their faith, meet their needs, and draw them closer to You. Let my life and my prayers reflect Your will today.

In Jesus' name,

Amen.

Day 2

Love one another, John 15:9-17

"You know Paul, Jesus was passionate in that upper room when he gave us the commandment to love each other. He repeated it more than once. We were to love each other as he loves us. Now I know that he was thinking about our future mission, to go and make disciples of all men."

"Well Peter, I am making disciples of all men, and that means eating with Gentiles."

"Yes, but it's not easy for me. But I know how Jesus loves me. More than loving my neighbour as myself. More than going a second mile with someone. Jesus went above all the extra miles in the world to secure our salvation. Such love is beyond me."

"And me, Peter. But without love, everything we do is an empty gesture, and there's no joy in it. If we abide in Jesus's love, we are more able to love one another. Joyful love between us, when we share in fellowship, worship, mutual caring and prayer, fuels our outreach and evangelism. Helps us to work together. Nothing compares with the unconditional love that Jesus gives us. That's what we want to offer everyone, but they must see it in us first."

Questions to Go Deeper

Jesus described his love for his disciples as equivalent to the love that God, his Father has for him. Can we attempt to understand 'what is the breadth and length and height and depth' of that love? (Ephesians 3,18)

John says (1 John 4.20) 'those who do not love a brother or sister whom they have seen, cannot love God whom they have not seen.' Do these words challenge our own claims to love God?

Can we pray together and be fruitful, if we are not united in love?

In love for us Jesus bore our sins in his body on the cross. Does this help us to deal with each other's failings and stay united as the body of Christ in our diocese?

How can we be sure we are truly abiding in Jesus? As individuals and as a church fellowship? Is that relationship with Jesus visible to the community in which we live?

Jesus said that we become his friends through obeying his commandments. How do his commandments to 'love one another' and 'to make disciples of all nations' (Matthew 28.19) interact?

Our Father…..

Prayer

Lord Jesus, help us abide in your love and love one another as you command in John 15:9-17. Fill us with your joyful, sacrificial love so we may serve, welcome all, and reflect your grace in fellowship, mission, and prayer.

Day 3

Luke 24.44-53, "I am sending you"
There are two possible responses to hearing Jesus say to us "I am sending you". One concerns "Where" /"To do what" – it is "we" who are sent. The other concerns "What" – what are we being given. In this passage Jesus talks into the latter context. He is sending the disciples the promise of the Father, by which he means the Holy Spirit, the "power from on high" (see also the words of Luke in his second volume, Acts 1.8).

It might be helpful to hold alongside the two responses above: 1) to know ourselves sent (John 20.21), servants of the servant King, to know that the business of witnessing (v48) is a command, not an option, but also 2) to know that we are recipients of the Holy Spirit and His power. As Jesus gives the mission he gives also the means by which we might fulfil it.

In 1962 Elvis Presley had a hit single "Return to Sender" where every love letter was returned with the words: "Return to sender, address unknown; No such number, no such zone". How sad if the Father were to hear that from us when he offers the Spirit.

Take time to be open to what the Father would send you to do and open to receive the power to do it.

Questions to Go Deeper

What might it look like when we are witnesses to Jesus?
What difference might the presence of the Spirit make?
Are we ready?

Our Farher…..

Prayer
Lord Jesus, you send us as witnesses of your resurrection. Fill us with your Holy Spirit, the promised power from on high. Make us ready to serve faithfully, boldly proclaim your love, and live as your sent people in every place. Amen.

Day 4

The relational nature of Prayer John 16:23-28

Prayer, in this passage, feels less like a formal duty and more like an honest, personal conversation. Jesus is reassuring his followers that they won't always feel confused or distant from God. Instead, they will be able to come directly to the Father with confidence, simply because they believe in him and love him.
What really stands out is the reminder that God already loves us. That changes everything about prayer. It's not about saying the "right" words or trying to convince God to listen. It's about trusting that we are already heard. There's something comforting in knowing we can come as we are, uncertain, hopeful, or even struggling and still be welcomed.
"Asking in my name" feels like more than a phrase; it's about being connected to Jesus and trusting his relationship with the Father. It's like being invited into that same closeness.
The idea that our joy will be complete is powerful too. It suggests that prayer isn't just about getting answers, but about finding peace and connection. In a way, prayer becomes a place where we are reminded that we are not alone, and that we are deeply loved.

Questions to Go Deeper

1. If prayer is truly an honest, personal relationship rather than a duty, what might need to change in the way I currently approach prayer in my daily life?
2. Jesus says we are already loved by the Father, how would my prayers be different if I fully trusted that I am already heard and welcomed, even in uncertainty or struggle?
3. What does it mean for me personally to "ask in Jesus' name", how can I grow in that sense of closeness and shared relationship with the Father that Jesus invites me into?

Our Father……

Prayer
Father God, thank you that I can come to you freely. Help me trust your love, speak honestly, and rest in your presence, knowing I am heard, welcomed, and never alone. Amen.

Day 5

Be of Good Courage John 16:29–33

Does the world feel more fractured lately? As if time is rushing, yet somehow aching in the same breath?

You have been placed here for a reason. Not by accident, but by grace.

You are here because the world needs your quiet kind of courage — the kind that stands with loving kindness and strength, even when everything whispers run, hide, armour up.

Jesus knew his friends would scatter. He told them plainly, In this world you will have trouble.

But then he leaned in close, as if handing them a secret only the soul can hear. Take heart. I have overcome the world.

He didn't overcome with weapons, but with love. Not by force, but by presence.

And this is the courage he offers you now, a courage that comes from being so rooted in Christ that fear is no match for the grace that holds you.

The Jesuit priest, poet, and peace activist Daniel Berrigan lived this out. For his acts of nonviolent protest against war, he was placed on an FBI wanted poster. Someone, with beautiful irony, later scribbled the words "disarmed and dangerous" beneath his picture — because his only weapon was Christian love, and that made him a profound threat to injustice. It was the Gospel's scandalous power made flesh. It's the courage to be disarmed and dangerous.

That's how the world saw Jesus: dangerous. Because he chose radical compassion in a world that only understood force as power. And that is why others have followed in his steps.

Dangerous to despair, to contempt, to the lie that you are alone.

You are chosen to tell the world about Christ.

And while we are all children of the Father, God has chosen you specifically,.

To express his love in your own unique way.

To carry hope where hope has grown thin.

To let prayer be your first breath, not your last resort.

To live mission not as a task, but as a presence open to God in every stranger, every silence, every small step.

Put on the mind of Christ.

See with his eyes: the broken, beautiful, beloved world.

Feel with his heart, the ache that loves anyway.

Move with his hands, gentle, healing, unbound.

You are not alone.

The Father is with you.

And within you moves a love stronger than any trouble.

The Father, Son and Holy Spirit move in perfect love; there is no abandonment there, only acceptance and joy. So, when we love another, God finds expression in our lives.

So, take heart.

Breathe prayer.

Be the courage the world needs, not perfect, but present; not mighty, but merciful.

Sing the song only you can sing.

Tell the world about Jesus. Tell them about the freedom in Christ. A freedom that doesn't mean escape, but embrace, not from the world, but for the world.

Because you were chosen for this time.

Questions to Go Deeper

1. What would it look like for me to live each day with the quiet courage of Christ, rather than being led by fear or anxiety?
2. Where is God calling me to be "disarmed and dangerous" by choosing love, mercy, and peace instead of control or avoidance?
3. How can I become more aware of Christ's presence within me so that hope and prayer shape my responses to the world around me?

Our Father….

Prayer
Lord Jesus, in a fractured world, give us courage rooted in your love. Disarm our fear, strengthen our faith, and help us live as your presence. May we speak hope, show mercy, and trust that you have overcome the world. Amen.

Day 6

Holy Father Protect Them (John 17:1-11a)

When we think of the "Our Father," we often call it the Lord's Prayer, yet Jesus offered it as a model to guide us. Here, though, we encounter something even more profound - the High Priestly Prayer of Jesus Himself. He begins by addressing God intimately as "Father," and then declares, "the hour has come." Earlier in His ministry, both in His miracles (John 2:4) and His teaching (John 7:30), we're told that His hour had *not* yet arrived. But now, at this moment, it finally has.

In just the first five verses, Jesus speaks five times about this hour being tied to His glory. His purpose was always to glorify the Father (v2), a glory rooted in His eternal identity - "the glory I had with you before the world existed" (v5). And the incredible gift of this glory for us is eternal life (v2b), which Jesus beautifully defines as knowing "the only true God, and the one you have sent - Jesus Christ" (v3). Jesus begins His prayer by recognising who God is - Father, giver of glory, the only true God. He closes this section by pointing toward the glory of the cross (v4), the completion of the work He specifically came to accomplish.

Jesus then turns His prayer toward His disciples, asking that "they may be one as we are one" (v11). Unity can feel difficult in today's church, yet it is through unity that God is most clearly glorified. And Jesus shows us the foundation of that unity: "they have kept your word" (v6). Faithfulness to His words and His work (v8) is what binds us together. Because this matters so deeply to Him, Jesus ends this part of His prayer by asking the Father to protect His disciples (v11), so they can remain faithful stewards of His word—and in doing so, bring glory to Him (v10).

Questions to Go Deeper

1. Jesus' purpose was to glorify the Father. What would it look like for me to make God's glory the aim of my daily decisions?
2. Jesus said His disciples were unified because they kept His word. How am I practising faithfulness to Scripture in a way that strengthens unity? Am I encouraging those around me to know the truth of His words? Or am I allowing the values of the world to subtly change those words to give "itching ears what they want to hear" (2 Tim 4:3)?
3. Jesus prayed for His disciples to be protected so they could remain faithful. Where do I need God's protection—spiritually, emotionally, or relationally?

Our Father……

Prayer

Holy Father, we come to You through Jesus Christ, asking for Your protection over us. Keep us united in Your truth, faithful to Your Word, and grounded in love. May our lives glorify You daily as we know You and Jesus Christ whom You have sent. Amen.

Day 7

Father, make them Holy John 17:11b-19

We would like each of you to create a 200 words reflection followed by a few questions to go deeper. The title of each of the reflections is taken for the Gospel of the day.
As you write your reflection please keep in mind the themes of The Open to God Mission CODE FP. (Celebration, Outreach, Discipleship, Evangelism, Fellowship, and Prayer).

Holy Father, protect them in your name that you have given me, so that they may be one, as we are one. **12** While I was with them, I protected them in your name that[a] you have given me. I guarded them, and not one of them was lost except the one destined to be lost,[b] so that the scripture might be fulfilled. **13** But now I am coming to you, and I speak these things in the world so that they may have my joy made complete in themselves.[c] **14** I have given them your word, and the world has hated them because they do not belong to the world, just as I do not belong to the world. **15** I am not asking you to take them out of the world, but I ask you to protect them from the evil one.[d] **16** They do not belong to the world, just as I do not belong to the world. **17** Sanctify them in the truth; your word is truth. **18** As you have sent me into the world, so I have sent them into the world. **19** And for their sakes I sanctify myself, so that they also may be sanctified in truth.

'Father' Jesus prayed, 'sanctify them in the truth' – or, as another translation puts it 'make them holy by the truth.'

What comes to mind when you think of holiness? What makes for a holy person? What does it mean to be sanctified by God?

'Sanctify', like 'sancteiddio' in Welsh, originally meant dedicating, or setting apart, for special use. Jesus asks God to put us to his special use.

But we're not 'set apart' by being taken out of the world. Instead we are part of the world without belonging to it. As Christians, we should not be 'so heavenly minded that we are no earthly use' as some have joked.

Rather, like Jesus, we should roll up our sleeves, and get involved – following his example and his teaching, being his salt and his light in the world. This is a practical, engaged, holiness – we are to be saints of everyday life.

This happens, because God makes us holy. This is a fascinating word too, linked in Anglo Saxon to the words 'heal' and 'whole'. God in Jesus Christ certainly does heal us from all our sins, and make us whole in the renewal of our lives.

Healing and wholeness come as we are sanctified in truth; in other words as we, individually and together, abide in the one who is the Truth - and the Way, and the Life. As we immerse ourselves in praise and worship, in celebrating our faith; in our discipleship, in our prayer, we find that we become changed to be more like Jesus.

And the more we are like him, the more we will reflect him to those around us – the more people see Jesus in us, the more they will see his holiness. That's what it means for us to be holy!

Questions to Go Deeper
who do you know, or have known in your life, who you might say is a bit holy? What is it about them that makes you say this?

What you might do differently, to abide in Jesus so you may grow in holiness? What might you do with Christian family members or friends together?

Our Father……

Prayer:
Holy Father, make me holy. Holy Jesus make us holy. Holy Spirit, shine your holiness through us, so that the world may believe.

Day 8

Experiencing the Father's Love John 17:20-26

The desire to know the Father's love is one that echoes through the ages. It is a deep yearning within many hearts—to experience the closeness and affection of our Heavenly Father.

In this passage, Jesus gives us a profound invitation into that experience. He prays earnestly that we may share in the Father's love in the same way that He Himself does. In verse 26, He declares that He has made the Father known and will continue to do so, so that the Father's love may dwell in us.

This promise is set within the context of a prayer for unity. Jesus pleads for a deep oneness among believers, reflecting the unity He shares with the Father. This unity is not incidental—it is essential.

In verse 23, we see that such complete unity reveals something powerful to the world: that believers are truly loved by the Father. Love and unity are inseparably woven together. As we grow in unity with one another, we reflect the love of the Father more fully.

This passage presents a beautiful picture of interconnectedness—our oneness with the Father, the Son, and with one another. It is a complete unity we are called not only to understand, but to live out daily.

Questions to Go Deeper

- Consider your own experience of the Father's love. How have you encountered it personally?
- Meditate on Jesus' desire (verse 24) for you to be with Him. What does this mean for your relationship with Him today?
- In what ways does the Father's love in your heart express itself through unity with others?
- How can you grow in deeper unity with fellow believers as a reflection of that love?
-

Our Father….

Prayer

Father God, draw me deeper into your love. Help me know you as Jesus knows you, and live in unity with others. Let your love dwell in me, so the world may see your love reflected. Amen.

Day 9

Not in our own Strength John 21:15–19

In John 21:15–19, the risen Jesus meets Peter on the shore of the sea and asks him three times, "Do you love me?" This is not a test, but an invitation—an opening of the heart. Peter, carrying the weight of his denial, is not rejected or shamed. Instead, he is restored and entrusted with care: "Feed my lambs… Take care of my sheep… Follow me."

This encounter lies at the heart of our diocesan calling as *Open to God*. Being open to God begins with honesty—allowing Christ to question us, to meet us in our vulnerability, and to speak grace where there has been fear or weariness. Like Peter, we are invited to stand before Jesus as we are, trusting that love is stronger than failure, and that calling flows from grace.

As Bishop, my hope and longing for the Diocese of St Davids is that we become a people deeply open to the renewing presence of God: attentive in prayer, generous in welcome, humble in service, and courageous in witness. A diocese where faith is lived not merely as habit, but as a living relationship with Christ; where our churches are places of healing and hospitality; and where we are ready to listen—to God, to one another, and to the communities we are called to serve.

Jesus' words to Peter make it clear that love for him is always expressed through love for others. "Feed my lambs." "Take care of my sheep." This is the shape of our mission: to care for the young and the old, the confident and the questioning, those in the centre and those on the margins. To be *Open to God* means to be open to the need, dignity, and hope of all who are entrusted to our care.

At the end of the passage, Jesus simply says, "Follow me." It is both a promise and a cost, a comfort and a challenge. My response, as your bishop, and my prayer for each of you, is shaped by the ancient words of faithful readiness:

"Here I am; send me."

This is not said in confidence in our own strength, but in trust in God's faithfulness. As a diocesan family in St Davids, may we hear Christ's voice anew, love him sincerely, and follow him faithfully—open to God, sent in love, for the life of the world.

1. **"Do you love me?" Honesty and restoration**
   Where, like Peter, am I carrying weariness, regret, or a sense of inadequacy and what might it look like to let Christ meet me there with grace rather than shame?
2. **Love expressed as care "Feed… Take care…"**
   In my current ministry and daily life, who are the "lambs" and "sheep" entrusted to my care (especially those on the margins), and what concrete act of pastoral attentiveness or hospitality is Christ asking of me now?
3. **"Follow me" The cost and the courage**
   If following Jesus is both comfort *and* challenge, what specific step of obedience is he inviting our diocese (and me personally) to take that we cannot do "in our own strength," but only in trust in God's faithfulness?

Our Father…..

Prayer

Risen Christ, you meet us in weakness and ask our love. Restore us by grace, open us to your questioning, and send us to feed and care for others. Trusting not our strength but your faithfulness, we follow you. Amen.

Dydd 1

Grym Gweddi Orchmynnol – Marc 11:22–24

Dyma un o ddysgeidiaethau Iesu sy'n cael eu tan-ddefnyddio. Mae'n dechrau gyda'r geiriau, "Byddwch â ffydd yn Nuw," a ddywedir mewn ymateb i ryfeddod Pedr at y ffigysbren a felltithiodd Iesu am ei ddiffyg ffrwyth. Yna mae Iesu'n mynd ymlaen i siarad am orchymyn mynydd i gael ei ddadwreiddio a'i daflu i ddyfnder y môr.
O, pe gallem gyrraedd hyder o'r fath yn ein bywyd gyda Duw, yna byddai ein perthynas a'n closrwydd ag Ef yn gallu effeithio ar y realiti o'n cwmpas.
Am gyfnod hir yn fy mywyd, bûm yn chwilio am ffyrdd o esbonio pam yr oeddwn yn esgeuluso'r darn hwn o ddysgeidiaeth Iesu. Penderfynais ar resymau rhesymegol i gyfiawnhau pam nad oedd fy mywyd gweddi yn adlewyrchu'r hyn y mae Iesu yn ei ddweud ac yn ein galw ato yma.
Felly, gadewch imi rannu'r adnodau hyn yn strategaeth bedair rhan:
1. Bydd â ffydd yn Nuw
Credaf fod Iesu'n dweud bod rhaid inni, yn gyntaf oll, wybod pwy yw Duw a beth y mae Ef yn alluog i'w wneud.
2. Siarad â'r sefyllfa
Yna mae Iesu'n sôn am fynd i'r afael â sefyllfaoedd, problemau – hyd yn oed mynyddoedd – yn uniongyrchol. Mae'r iaith y mae'n ei defnyddio'n awgrymu gorchymyn: "Dos", "Cael dy daflu".
3. Peidiwch ag amau
Un rhagofyniad hanfodol yw absenoldeb amheuaeth – ymddiried yn llwyr yng ngrym ac awdurdod Duw.
4. Gweld y canlyniadau
Wrth ddeall a gweithredu'r tri cham blaenorol, daw canlyniadau mewn ymateb i'n gweddïau yn sicr!
Mae'r geiriau hyn gan Iesu bob amser wedi bod, ac yn parhau i fod, yn her i'n bywyd gweddi.

Cwestiynau i Fynd yn Ddyfnach
• Myfyriwch ar weddïau a gafodd eu hateb yn eich bywyd eich hun.
• Pa lyfr diwethaf a ddarllenasoch ar weddi?
• Darllenwch hanes y cloff yn cyfarfod â Pedr a Ioan (Actau 3:1–10).

Ein Tad…..

Gweddi

Dad,
Rwy'n dewis cael ffydd ynot Ti heddiw. Atgoffa fi o bwy wyt Ti, ac o'r hyn yr wyt yn alluog i'w wneud.
Dysga fi i weddïo'n feiddgar ac i siarad â'r mynyddoedd yn fy mywyd gyda hyder yn dy allu.
Lle mae amheuaeth ynof, cryfha fy ffydd a'm helpu i ymddiried ynot Ti'n llwyr.
Diolch i Ti am dy ffyddlondeb yn fy ngorffennol – helpa fi i gofio ac i gredu eto.
Dygaf eraill ger dy fron; cryfha eu ffydd, diwallu eu hanghenion, a'u tynnu'n nes atat.
Gad i'm bywyd a'm gweddïau adlewyrchu dy ewyllys heddiw.
Yn enw Iesu,
Amen.

Dydd 2

Cârwch eich gilydd, Ioan 15:9–17
"Wyddost ti, Paul, roedd Iesu yn llawn angerdd yn yr ystafell uchaf pan roddodd y gorchymyn i ni garu ein gilydd. Ailadroddodd ef fwy nag unwaith. Roeddem i garu ein gilydd fel y mae ef yn ein caru ni. Nawr gwn ei fod yn meddwl am ein cenhadaeth yn y dyfodol, i fynd a gwneud disgyblion o bob un."
"Wel, Pedr, rwy'n gwneud disgyblion o bob un, ac mae hynny'n golygu bwyta gyda'r Cenhedloedd."
"Ie, ond nid yw'n hawdd i mi. Ond rwy'n gwybod sut mae Iesu'n fy ngharu i. Mwy na charu fy nghymydog fel fy hun. Mwy na mynd ail filltir gyda rhywun. Aeth Iesu ymhell y tu hwnt i bob milltir ychwanegol yn y byd i sicrhau ein hiachawdwriaeth. Mae'r fath gariad y tu hwnt i mi."
"A minnau hefyd, Pedr. Ond heb gariad, mae popeth a wnawn yn ystum wag, ac nid oes llawenydd ynddo. Os ydym yn aros yng nghariad Iesu, rydym yn fwy abl i garu ein gilydd. Mae cariad llawen rhyngom, wrth rannu mewn cymdeithas, addoli, gofal at ei gilydd a gweddi, yn tanio ein gwaith allgymorth ac efengylu. Mae'n ein helpu i weithio gyda'n gilydd. Nid oes dim yn cymharu â chariad diamod Iesu. Dyna'r hyn yr ydym am ei gynnig i bawb, ond rhaid iddynt ei weld ynom ni yn gyntaf."

Cwestiynau i Fynd yn Ddyfnach:
Disgrifiodd Iesu ei gariad at ei ddisgyblion fel yr un faint â chariad Duw, ei Dad, ato ef. A allwn geisio deall 'beth yw ehangder a hyd ac uchder a dyfnder' y cariad hwnnw? (Effesiaid 3:18)
Dywed Ioan (1 Ioan 4:20) 'ni all y rhai nad ydynt yn caru brawd neu chwaer y maent wedi'u gweld, garu Duw nad ydynt wedi'i weld.' A yw'r geiriau hyn yn herio ein honiadau ein hunain o garu Duw?
A allwn weddïo gyda'n gilydd a bod yn ffrwythlon, os nad ydym yn unedig mewn cariad? Mewn cariad atom ni, cludodd Iesu ein pechodau yn ei gorff ar y groes. A yw hyn yn ein helpu i ddelio â methiannau ein gilydd ac aros yn unedig fel corff Crist yn ein hesgobaeth? Sut gallwn fod yn sicr ein bod yn aros yn Iesu mewn gwirionedd? Fel unigolion ac fel cymuned eglwysig? A yw'r berthynas honno â Iesu yn weladwy i'r gymuned lle'r ydym yn byw?
Dywedodd Iesu ein bod yn dod yn ffrindiau iddo trwy ufuddhau i'w orchmynion. Sut mae ei orchmynion i 'garu ein gilydd' ac 'i wneud disgyblion o'r holl genhedloedd' (Mathew 28:19) yn cydweithio?

Ein Tad…

Gweddi
Arglwydd Iesu, helpa ni i aros yn dy gariad a charu ein gilydd fel y gorchmynni yn Ioan 15:9–17. Llenwa ni â'th gariad llawen, aberthol, er mwyn inni wasanaethu, croesawu pawb, a mynegi dy ras mewn cymdeithas, cenhadaeth a gweddi.

Dydd 3

Luc 24:44–53, "Yr wyf yn eich anfon"
Mae dau ymateb posibl wrth glywed Iesu yn dweud wrthym "Yr wyf yn eich anfon". Mae un yn ymwneud â "Ble" / "I wneud beth" – ni yw'r rhai sy'n cael ein hanfon. Mae'r llall yn ymwneud â "Beth" – beth sy'n cael ei roi inni. Yn y darn hwn mae Iesu'n siarad yn y cyd-destun olaf hwn. Mae'n anfon at y disgyblion addewid y Tad, sef yr Ysbryd Glân, y "grym o'r uchod" (gweler hefyd eiriau Luc yn ei ail gyfrol, Actau 1:8).
Efallai y bydd yn ddefnyddiol dal ynghyd y ddau ymateb uchod: 1) i wybod ein bod yn cael ein hanfon (Ioan 20:21), yn weision i'r Brenin sy'n was, i wybod bod y gwaith tystiolaethu (adn. 48) yn orchymyn, nid yn ddewis, ond hefyd 2) i wybod ein bod yn derbyn yr Ysbryd Glân a'i rym. Wrth i Iesu roi'r genhadaeth, mae hefyd yn rhoi'r modd i'w chyflawni.
Yn 1962 cafodd Elvis Presley gân boblogaidd "Return to Sender", lle cafodd pob llythyr cariad ei ddychwelyd gyda'r geiriau: "Return to sender, address unknown; No such number, no such zone". Mor drist fyddai pe bai'r Tad yn clywed hynny gennym ni pan fydd yn cynnig yr Ysbryd.
Cymer amser i fod yn agored i'r hyn y mae'r Tad yn ein hanfon i'w wneud, ac yn agored i dderbyn y nerth i'w gyflawni.

Cwestiynau i Fynd yn Ddyfnach

Sut gallai edrych pan fyddwn yn dystion i Iesu?

Pa wahaniaeth a allai presenoldeb yr Ysbryd ei wneud?

Ydym ni'n barod?

Ein Tad…

Gweddi
Arglwydd Iesu, rwyt ti'n ein hanfon fel tystion o'th atgyfodiad. Llenwa ni â'th Ysbryd Glân, y grym addawedig o'r uchod. Gwna ni'n barod i wasanaethu'n ffyddlon, i gyhoeddi dy gariad yn ddewr, ac i fyw fel dy bobl anfonedig ym mhob lle. Amen.

Dydd 4

Natur perthynol Gweddi Ioan 16:23–28

Yn y darn hwn, mae gweddi'n teimlo'n llai fel dyletswydd ffurfiol ac yn fwy fel sgwrs onest, bersonol. Mae Iesu'n sicrhau ei ddilynwyr na fyddant bob amser yn teimlo'n ddryslyd nac yn bell oddi wrth Dduw. Yn hytrach, byddant yn gallu dod yn uniongyrchol at y Tad gyda hyder, yn syml oherwydd eu bod yn credu ynddo ef ac yn ei garu.

Yr hyn sy'n sefyll allan yw'r atgoffa bod Duw eisoes yn ein caru. Mae hynny'n newid popeth am weddi. Nid yw'n ymwneud â dweud y geiriau "cywir" na cheisio perswadio Duw i wrando. Mae'n ymwneud ag ymddiried ein bod eisoes yn cael ein clywed. Mae rhywbeth cysurus yn y ffaith y gallwn ddod fel yr ydym, yn ansicr, yn obeithiol, neu hyd yn oed yn cael trafferth, ac eto cael ein croesawu.

Mae "gofyn yn fy enw i" yn teimlo fel mwy na ymadrodd; mae'n ymwneud â bod yn gysylltiedig â Iesu ac ymddiried yn ei berthynas â'r Tad. Mae fel cael ein gwahodd i'r un agosatrwydd hwnnw.

Mae'r syniad y bydd ein llawenydd yn gyflawn yn bwerus hefyd. Mae'n awgrymu nad yw gweddi'n ymwneud â chael atebion yn unig, ond â dod o hyd i heddwch a chysylltiad. Mewn ffordd, mae gweddi'n dod yn lle lle cawn ein hatgoffa nad ydym ar ein pen ein hunain, ac ein bod yn cael ein caru'n ddwfn.

Cwestiynau i fynd yn ddyfnach

1. Os yw gweddi'n berthynas onest, bersonol yn hytrach na dyletswydd, beth allai fod angen newid yn y ffordd rwy'n mynd ati i weddïo yn fy mywyd bob dydd?
2. Mae Iesu'n dweud ein bod eisoes yn cael ein caru gan y Tad. Sut byddai fy ngweddïau'n wahanol pe bawn yn ymddiried yn llawn fy mod eisoes yn cael fy nghlywed a'm croesawu, hyd yn oed mewn ansicrwydd neu frwydr?
3. Beth mae "gofyn yn enw Iesu" yn ei olygu i mi'n bersonol, a sut gallaf dyfu yn y teimlad hwnnw o agosatrwydd a pherthynas a rennir â'r Tad y mae Iesu'n fy ngwahodd iddo?

Ein Tad…

Gweddi

Dad Dduw, diolch i ti fy mod yn gallu dod atat yn rhydd. Helpa fi i ymddiried yn dy gariad, siarad yn onest, a gorffwys yn dy bresenoldeb, gan wybod fy mod yn cael fy nghlywed, yn cael fy nghroesawu, ac nad wyf byth ar fy mhen fy hun. Amen.

Dydd 5

Byddwch yn Ddewr ac yn Dda Eich Calon – Ioan 16:29–33

A yw'r byd yn teimlo'n fwy darniedig yn ddiweddar? Fel pe bai amser yn rhuthro, ond eto'n brifo ar yr un pryd?

Fe'th osodwyd yma am reswm. Nid ar hap, ond trwy ras.

Rwyt yma oherwydd bod y byd angen dy fath dawel o ddewrder — y math sy'n sefyll mewn caredigrwydd cariadus a chryfder, hyd yn oed pan fo popeth yn sibrwd: rhedeg, cuddio, arfogi dy hun.

Roedd Iesu'n gwybod y byddai ei ffrindiau'n gwasgaru. Dywedodd yn glir wrthynt: Yn y byd hwn byddwch yn dioddef trafferth.

Ond yna plygodd yn agos, fel pe bai'n rhoi cyfrinach y gall yr enaid yn unig ei chlywed: Cymrwch galon. Rwyf wedi gorchfygu'r byd.

Nid trwy arfau y gorchfygodd, ond trwy gariad. Nid trwy rym, ond trwy bresenoldeb.

A dyma'r dewrder y mae'n ei gynnig i ti nawr — dewrder sy'n dod o fod mor wreiddiedig yng Nghrist fel nad oes gan ofn ddim grym dros y gras sy'n dy ddal di.

Bu'r offeiriad Jeswitaidd, y bardd a'r actifydd heddwch Daniel Berrigan yn byw hyn. Am ei weithredoedd o brotest ddi-drais yn erbyn rhyfel, cafodd ei roi ar restr yr FBI o bobl eisiau. Yn ddiweddarach, mewn eironi hardd, ysgrifennodd rhywun "diarfog a pheryglus" dan ei lun — oherwydd ei unig arf oedd cariad Cristnogol, ac fe'i gwnaeth yn fygythiad dwfn i anghyfiawnder. Grym gwarthus yr Efengyl wedi'i wneud yn gnawd. Dyma'r dewrder i fod yn ddiarfog ac yn beryglus.

Dyna sut y gwelodd y byd Iesu: yn beryglus. Oherwydd iddo ddewis tosturi radical mewn byd a oedd yn deall grym fel yr unig bŵer. A dyna pam mae eraill wedi dilyn yn ei ôl droed.

Yn beryglus i anobaith, i ddirmyg, i'r celwydd dy fod ar dy ben dy hun.

Rwyt wedi dy ddewis i ddweud wrth y byd am Grist.

Ac er ein bod i gyd yn blant i'r Tad, mae Duw wedi dy ddewis di yn arbennig.

I fynegi ei gariad mewn dy ffordd unigryw di.

I gario gobaith lle mae gobaith wedi prinhau.

I adael i weddi fod yn dy anadl gyntaf, nid dy ddewis olaf.

I fyw cenhadaeth nid fel tasg, ond fel presenoldeb agored i Dduw ym mhob dieithryn, pob distawrwydd, pob cam bach.

Gwisga feddwl Crist.

Gwêl â'i lygaid ef: y byd toredig, hardd, a chariadus.

Teimla â'i galon ef, y boen sy'n dal i garu.

Symuda â'i ddwylo ef, yn dyner, yn iachusol, yn rhydd.

Nid wyt ar dy ben dy hun.

Mae'r Tad gyda thi.

Ac ynot ti mae cariad cryfach na phob trafferth.

Mae'r Tad, y Mab a'r Ysbryd Glân yn symud mewn cariad perffaith; nid oes gadael yno, ond derbyniad a llawenydd. Felly, pan fyddwn yn caru ein gilydd, mae Duw yn cael mynegiant yn ein bywydau.

Felly, cymrwch galon.

Anadla weddi.

Bydd yn ddewrder y byd sydd ei angen — nid perffaith, ond presennol; nid nerthol, ond trugarog.

Cana'r gân y gelli di ei chanu yn unig.

Dywed wrth y byd am Iesu. Dywed wrthynt am ryddid yng Nghrist. Rhyddid nid i ddianc, ond i gofleidio — nid o'r byd, ond dros y byd.

Oherwydd fe'th ddewiswyd di ar gyfer yr amser hwn.

Cwestiynau i fynd yn ddyfnach

1. Sut fyddai'n edrych i mi fyw bob dydd gyda dewrder tawel Crist, yn hytrach na chael fy arwain gan ofn neu bryder?
2. Ble mae Duw yn fy ngalw i fod yn "ddi-arfog ac yn beryglus" trwy ddewis cariad, trugaredd a heddwch yn lle rheolaeth neu osgoi?
3. Sut gallaf ddod yn fwy ymwybodol o bresenoldeb Crist ynof fel bod gobaith a gweddi'n siapio fy ymatebion i'r byd o'm cwmpas?

Ein Tad…

Gweddi

Arglwydd Iesu, mewn byd sydd wedi'i ddarnio, rho inni ddewrder wedi'i wreiddio yn dy gariad. Diarfoga ein hofn, cryfha ein ffydd, a helpa ni i fyw fel dy bresenoldeb. Boed inni siarad gobaith, dangos trugaredd, ac ymddiried dy fod wedi gorchfygu'r byd. Amen.

Dydd 6

Tad Sanctaidd, Diogelwch Nhw (Ioan 17:1–11a)

Pan fyddwn yn meddwl am yr "Ein Tad", rydym yn aml yn ei alw'n Weddi'r Arglwydd, er bod Iesu wedi ei gynnig fel model i'n harwain. Ond yma, rydym yn dod ar draws rhywbeth hyd yn oed yn ddyfnach—Gweddi Archoffeiriadol Iesu Ei Hun. Mae'n dechrau trwy annerch Duw yn agos fel "Dad", ac yna'n datgan, "mae'r awr wedi dod." Yn gynharach yn ei weinidogaeth, yn ei wyrthiau (Ioan 2:4) ac yn ei ddysgeidiaeth (Ioan 7:30), dywedir wrthym nad oedd ei awr wedi cyrraedd eto. Ond nawr, yn y foment hon, mae o'r diwedd wedi cyrraedd.

Mewn dim ond y pum adnod gyntaf, mae Iesu'n sôn bum gwaith am yr awr hon yn gysylltiedig â'i ogoniant. Ei fwriad erioed oedd gogoneddu'r Tad (adn. 2), gogoniant sydd wedi'i wreiddio yn ei hunaniaeth dragwyddol—"y gogoniant a oedd gennyf gyda thi cyn i'r byd fod" (adn. 5). Ac anrheg ryfeddol y gogoniant hwn i ni yw bywyd tragwyddol (adn. 2b), a ddiffiniwyd gan Iesu fel adnabod "yr unig wir Dduw, a'r un a anfonwyd gennyt—Iesu Grist" (adn. 3). Mae Iesu'n dechrau ei weddi trwy gydnabod pwy yw Duw—Tad, rhoddwr gogoniant, yr unig wir Dduw. Mae'n cloi'r rhan hon trwy bwyntio at ogoniant y groes (adn. 4), cwblhau'r gwaith y daeth yn benodol i'w gyflawni.

Yna mae Iesu'n troi ei weddi at ei ddisgyblion, gan ofyn "iddynt fod yn un fel yr ydym ni yn un" (adn. 11). Gall undod deimlo'n anodd yn eglwys heddiw, ond trwy undod y mae Duw'n cael ei ogoneddu'n fwyaf eglur. Ac mae Iesu'n dangos sylfaen yr undod hwn: "maent wedi cadw dy air" (adn. 6). Mae ffyddlondeb i'w eiriau a'i waith (adn. 8) yn ein clymu ynghyd. Oherwydd bod hyn mor bwysig iddo, mae Iesu'n gorffen y rhan hon o'i weddi trwy ofyn i'r Tad am amddiffyniad i'w ddisgyblion (adn. 11), fel y gallant aros yn ffyddlon i'w air—ac wrth wneud hynny, dod â gogoniant iddo (adn. 10).

Cwestiynau i fynd yn ddyfnach

1. Bwriad Iesu oedd gogoneddu'r Tad. Sut fyddai'n edrych i mi wneud gogoniant Duw yn nod fy mhenderfyniadau beunyddiol?
2. Dywedodd Iesu fod ei ddisgyblion yn unedig am eu bod wedi cadw ei air. Sut ydw i'n ymarfer ffyddlondeb i'r Ysgrythur mewn ffordd sy'n cryfhau undod? Ydw i'n annog eraill i adnabod gwirionedd ei eiriau, neu ydw i'n caniatáu i werthoedd y byd newid y geiriau hynny yn ddirgel?
3. Gweddïodd Iesu am amddiffyniad i'w ddisgyblion. Ble mae angen amddiffyniad Duw arnaf i—yn ysbrydol, yn emosiynol, neu mewn perthnasoedd?

Ein Tad…

Gweddi

Tad Sanctaidd, deuwn atat trwy Iesu Grist, gan ofyn am dy amddiffyniad drosom. Cadw ni'n un yn dy wirionedd, yn ffyddlon i'th Air, ac yn seiliedig mewn cariad. Boed i'n bywydau ogoneddu di bob dydd wrth inni dy adnabod di ac Iesu Grist a anfonwyd gennyt. Amen.

Dydd 7

Tad, sancteiddia nhw – Ioan 17:11b–19
"Dad Sanctaidd," gweddïodd Iesu, "sancteiddia nhw yn y gwirionedd" — neu fel mae cyfieithiad arall yn ei roi, "gwna nhw'n sanctaidd trwy'r gwirionedd."
Beth sy'n dod i'r meddwl pan feddyliwch am sancteiddrwydd? Beth sy'n gwneud person yn sanctaidd? Beth mae'n ei olygu i gael ein sancteiddio gan Dduw?
Mae "sancteiddio", fel "sancteiddio" yn y Gymraeg, yn golygu cael eich neilltuo ar gyfer defnydd arbennig. Mae Iesu'n gofyn i Dduw ein gosod i'w ddefnydd arbennig Ef.
Ond nid ydym yn cael ein neilltuo trwy gael ein tynnu allan o'r byd. Yn hytrach, rydym yn y byd ond heb berthyn iddo. Fel Cristnogion, nid ydym i fod "mor nefol fel nad ydym o unrhyw ddefnydd daearol".
Yn hytrach, fel Iesu, rydym i roi ein llawesau i fyny a chymryd rhan—yn halen ac yn oleuni yn y byd. Dyma sancteiddrwydd ymarferol, gweithredol—ni yw seintiau bywyd bob dydd.
Mae hyn yn digwydd oherwydd bod Duw yn ein gwneud yn sanctaidd. Mae'r gair hwn hefyd yn gysylltiedig â "iacháu" a "cyfanrwydd". Mae Duw yng Nghrist Iesu yn ein hiacháu o bechod ac yn ein gwneud yn gyfan wrth adnewyddu ein bywydau.
Daw iachâd a chyfanrwydd wrth inni gael ein sancteiddio yn y gwirionedd—wrth inni aros yng Nghrist, yr Un sy'n Wirionedd, Ffordd a Bywyd. Wrth addoli, gweddïo, a byw ein ffydd, cawn ein newid i fod yn debycach i Iesu.
A pho fwyaf tebyg i Iesu ydym, mwyaf y bydd eraill yn ei weld Ef ynom ni.

Cwestiynau i fynd yn ddyfnach

1. Pwy yn dy fywyd di sydd wedi ymddangos yn sanctaidd, a beth am eu bywyd nhw sy'n gwneud i ti deimlo hynny?
2. Beth allai ti ei wneud yn wahanol i aros yng Nghrist a thyfu mewn sancteiddrwydd bob dydd?
3. Beth allai ti ei wneud gyda theulu neu ffrindiau Cristnogol i fyw allan y sancteiddrwydd hwn gyda'n gilydd?

Ein Tad…

Gweddi
Tad Sanctaidd, gwna fi'n sanctaidd. Iesu sanctaidd, gwna ni'n sanctaidd. Ysbryd Glân, llewyrcha dy sancteiddrwydd trwom ni, fel y gall y byd gredu. Amen.

Dydd 8

Profiad o Gariad y Tad – Ioan 17:20–26
Mae'r awydd i adnabod cariad y Tad yn un sy'n atseinio trwy'r oesoedd. Mae'n hiraeth dwfn yn llawer o galonnau—i brofi agosatrwydd ac anwyldeb ein Tad Nefol.
Yn y darn hwn, mae Iesu'n rhoi gwahoddiad dwfn inni i'r profiad hwnnw. Mae'n gweddïo'n daer y gallwn rannu yng nghariad y Tad yn yr un ffordd ag Ef ei Hun. Yn adnod 26, mae'n datgan ei fod wedi gwneud y Tad yn hysbys ac y bydd yn parhau i wneud hynny, fel y gall cariad y Tad drigo ynom ni.
Mae'r addewid hwn wedi'i osod yng nghyd-destun gweddi dros undod. Mae Iesu'n erfyn am unoliaeth ddofn ymhlith credinwyr, sy'n adlewyrchu'r undod sydd ganddo Ef gyda'r Tad. Nid rhywbeth ychwanegol yw'r undod hwn—mae'n hanfodol.
Yn adnod 23, gwelwn fod undod llawn fel hyn yn datgelu rhywbeth pwerus i'r byd: fod credinwyr yn wirioneddol yn cael eu caru gan y Tad. Mae cariad ac undod wedi eu plethu'n annatod. Wrth inni dyfu mewn undod â'n gilydd, rydym yn adlewyrchu cariad y Tad yn fwy cyflawn.
Mae'r darn hwn yn dangos llun hardd o gydgysylltiad—ein huno â'r Tad, y Mab, ac â'n gilydd. Mae'n undod cyflawn y cawn ein galw nid yn unig i'w ddeall, ond i'w fyw bob dydd.

Cwestiynau i fynd yn ddyfnach
• Meddyliwch am eich profiad eich hun o gariad y Tad. Sut ydych wedi ei brofi'n bersonol?
• Myfyriwch ar awydd Iesu (adn. 24) i chi fod gydag Ef. Beth mae hyn yn ei olygu i'ch perthynas ag Ef heddiw?
• Ym mha ffyrdd mae cariad y Tad yn eich calon yn cael ei fynegi trwy undod ag eraill?
• Sut gallwch dyfu mewn undod dyfnach â chredinwyr eraill fel adlewyrchiad o'r cariad hwnnw?

Ein Tad…

Gweddi
Dad Dduw, tynna fi'n ddyfnach i'th gariad. Helpa fi i'th adnabod fel y mae Iesu'n dy adnabod, a byw mewn undod ag eraill. Gad i'th gariad drigo ynof, fel y gall y byd weld dy gariad yn cael ei adlewyrchu. Amen.

Dydd 9

Nid yn ein nerth ein hunain Ioan 21:15-19

Yn Ioan 21:15–19, mae'r Iesu atgyfodedig yn cyfarfod Pedr ar lan y môr ac yn gofyn iddo deirgwaith, "A wyt ti'n fy ngharu i?" Nid prawf mohono, ond gwahoddiad — agoriad y galon. Nid yw Pedr, sy'n dwyn pwysau ei wadiad, yn cael ei wrthod na'i fychanu. Yn hytrach, caiff ei adfer a'i ymddiried â gofal: "Portha fy ŵyn… Gofala am fy nefaid… Canlyn fi."

Mae'r cyfarfod hwn wrth wraidd ein galwedigaeth esgobaethol fel **Agored i Dduw / Open to God**. Mae bod yn agored i Dduw yn dechrau gyda gonestrwydd — caniatáu i Grist ein holi, ein cyfarfod yn ein breuder, a llefaru gras lle bu ofn neu flinder. Fel Pedr, cawn sefyll o flaen Iesu fel yr ydym, gan ymddiried bod cariad yn gryfach na methiant, a bod galwad yn tarddu o ras.

Fel Esgob, fy ngobaith a'm dyhead ar gyfer Esgobaeth Tyddewi yw ein bod yn dod yn bobl sy'n ddwfn agored i bresenoldeb adfywiol Duw: yn effro i weddi, yn hael mewn croeso, yn ostyngedig mewn gwasanaeth, ac yn ddewr yn ein tystiolaeth. Esgobaeth lle mae ffydd yn cael ei byw nid fel arfer yn unig, ond fel perthynas fyw â Christ; lle mae ein heglwysi'n lleoedd o iachâd a lletygarwch; a lle rydym yn barod i wrando — ar Dduw, ar ein gilydd, ac ar y cymunedau yr ydym wedi'n galw i'w gwasanaethu.

Mae geiriau Iesu wrth Pedr yn ei gwneud yn glir fod cariad ato ef bob amser yn cael ei fynegi drwy gariad at eraill. "Portha fy ŵyn." "Gofala am fy nefaid." Dyma siâp ein cenhadaeth: gofalu am yr ifanc a'r henoed, y rhai sy'n hyderus a'r rhai sy'n cwestiynu, y rhai yn y canol a'r rhai ar yr ymylon. Mae bod yn Agored i Dduw yn golygu bod yn agored i angen, urddas a gobaith pawb a ymddiriedir i'n gofal.

Ar ddiwedd y darn, dywed Iesu yn syml, "Canlyn fi." Mae'n addewid ac yn gost, yn gysur ac yn her. Fy ymateb i, fel eich esgob, a'm gweddi dros bob un ohonoch, sy'n cael ei siapio gan eiriau hynafol parodrwydd ffyddlon yw:

"Dyma fi; anfon fi."

Nid mewn hyder yn ein nerth ein hunain y dywedir hyn, ond mewn ymddiriedaeth yn ffyddlondeb Duw. Fel teulu yn Esgobaeth Tyddewi, bydded inni glywed llais Crist o'r newydd, ei garu'n ddiffuant, a'i ganlyn yn ffyddlon — yn agored i Dduw, wedi'n hanfon mewn cariad, er mwyn bywyd y byd.

Ein Tad……

Atgyfodedig Grist,
rwyt ti'n ein cyfarfod yn ein gwendid ac yn holi am ein cariad.
Adfer ni drwy ras, agor ni i'th gwestiynu,
a'n hanfon i fwydo a gofalu am eraill.
Yn ymddiried, nid yn ein nerth ein hunain ond yn dy ffyddlondeb di,
dilynwn di. Amen.